

Pregó de la Festa de Sant Romà

Pregoner: Ivan Tibau i Ragolta

Data: 12 de novembre de l'any 2004

Pregó

Benvolgut alcalde, regidors i regidores, família, lloretencs i lloretenques,

Mai havia imaginat poder estar algun dia aquí assegut donant el tret de sortida a la Festa Major del meu poble. Per aquest motiu, vull agrair a la corporació local per haver-me triat a mi per fer el pregó, d'entre moltes altres persones, que de ben segur també s'ho mereixen.

De tots és sabut que els meus inicis en l'hoquei varen ser al Club Hoquei Lloret, i gran part dels meus èxits es deuen a la formació que he rebut en els equips de base d'aquesta entitat. Però no estic aquí només per parlar-vos d'hoquei, sinó de com la tàctica de joc, el desenvolupament del partit i els èxits tenen una gran similitud amb el dia a dia del nostre poble.

Com a anècdota, us explicaré una petita història que va passar en els meus inicis. A l'edat de set anys, i fent pocs mesos que havia començat la pràctica de l'hoquei, el nostre entrenador, en Pere Ramos, ens va comunicar que el següent divendres jugaríem el nostre primer partit. Era increïble, tant tots els companys d'equip com jo, érem sinònim d'il·lusió, fins moments abans del partit! La meva mare, com feia habitualment, em va deixar a la porta del pavelló vestit i amb els patins posats. No va tenir temps ni d'obrir la porta de casa, que el telèfon va sonar, i una veu li va dir: "Carme, on és l'Ivan?".

Com podeu imaginar, la cara de la meva mare va canviar disset vegades de color, i va contestar "fa cinc minuts, l'he deixat a la porta del pavelló!". La meva família, l'entrenador, amics, . . . em van buscar ben bé durant una hora. Segurament voldreu saber que em va passar. No patiu, no em va passar res, simplement que en aquell instant, a la porta del pavelló, em vaig adonar que no sabia patinar enrere, i per por a fer el ridícul, vaig decidir marxar patinant cap a casa.

Aquesta era la por d'un nen de set anys, que al llarg de la seva vida ha descobert, que davant els problemes i les adversitats, un ha d'aprendre a afrontar-se a les pors, i si cal, aprendre a patinar endarrere, ja que sempre t'ajudarà a anar cap endavant.

Curiosament, un any més tard, quan ja en tenia vuit, em varen regalar uns patins nous. Ara ja sabia patinar enrere, però mira per on, vaig decidir plegar! I us preguntareu perquè? Doncs tan senzill com que les rodes dels patins eren noves! Havia passat de superar la por al ridícul a tenir pànic escènic a les novetats i els canvis. Però com tots sabeu, avui encara jugo a hoquei, i tornar va ser tan fàcil com posar-li als patins nous, unes rodes velles!!!!

D'ençà ha plogut molt, i he tingut la gran sort de viure moltes experiències, de dolces i de no tan dolces. Al llarg d'aquests anys, la gran

majoria s'han centrat a la base del Club Hoquei Lloret, on m'hi vaig estar fins els 18 anys. D'allà a Tordera, on m'hi vaig passar tres temporades, època que vaig combinar l'hoquei amb els meus estudis universitaris de ciències empresarials. Després vaig estar-ne cinc més a l'Igualada, l'època que vaig assolir més títols i que vaig seguir cursant més estudis, aquest cop en administració i direcció d'empreses. Era conscient de que havia de preparar-me un futur professional. I de la comarca de l'Anoia vaig tornar a la Selva, aquest cop a jugar amb el Blanes, any en que el Lloret encara no estava a la divisió d'Honor.

Això si, un cop el Lloret va entrar a la OK lliga, Xavier Crespo, l'alcalde, que en aquell moment era el president del Club Hoquei Lloret, va intentar nombroses vegades que jo i els meus patins tornéssim a Lloret. Tot i que els meus compromisos professionals no em permeten, de moment, tornar, el meu compromís personal és i ha estat sempre ajudar al meu poble, i al club que em va formar.

Per les cares que feu, segur que molts de vosaltres esteu pensant: quan parlarà de la selecció catalana i l'experiència de Macau? Aquesta història és molt recent. I no s'escriu la meua història a la selecció catalana, sense el meu pas per l'espanyola. Amb la selecció espanyola he disputat 2 campionats d'Europa i 3 campionats del món, proclamant-me campió del món l'any 2001 a l'argentina, i el 2002 campió d'Europa a Florència. Està clar que aquests dos títols m'hagués agradat guanyar-los vestint la samarreta de la selecció Catalana, fet que en aquells moments era del tot impossible i impensable.

Però gràcies a la feina feta pel nostre govern i reclamada per tot el poble català, finalment la selecció Catalana ha disputat un mundial com a selecció oficial, de la qual he tingut la sort de ser-ne el capità. I ara aquell nen que no sabia patinar enrere, i que va penjar els patins per unes rodes noves, ja pot dir amb orgull, que és Campió del Món amb Catalunya!!!!!!

Aquestes vivències m'agradaria que poguessin ser útils per dos motius: una, vers els valors que fomenta la pràctica de l'esport en els joves i l'altra, buscar un paral·lelisme entre l'hoquei i la vida i el dia a dia en el nostre poble.

No pretenc ser l'exemple a seguir pels joves lloretencs i lloretenques, però si que les meves experiències poden ser útils a molts d'ells. L'esport a nivell de base, des del meu punt de vista, no hauria d'estar tan dirigit a la competició, i si pretendre buscar la formació i educació que l'esport pot aportar als nostres joves. El joc en equip fomenta el companyerisme, la esportivitat, l'aprendre a treballar en equip, deixant a banda individualismes. Ajuda a superar-se, a assolir objectius i reptes, que llavors poden aplicar-se a la nostra vida personal. El treball constant i la perseverança et poden obrir els ulls i demostrar a un mateix que es pot arribar lluny. Però a més, l'esport t'aporta amistats, vivències, records, que

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

al cap i a la fi, és el que és important en aquesta vida i es el que et queda molt més enllà de l'esport.

Així mateix el nostre dia a dia és com un partit d'hoquei. Lloret i els lloretencs tenim que guanyar el nostre propi partit. No hem de fer el que jo, a l'edat de 7, sinó que hem de saber acceptar les critiques, en la justa mesura, per tal de millorar. Pensar que el treball en equip sempre ajuda a assolir els objectius. Hem de ser constants i perseverants en la nostra feina. El futur de Lloret i els seus èxits necessiten de treball, molt de treball o com diríem en l'esport, moltes hores d'entrenament. De caure i aixecar-se, però sempre amb els objectius clars i amb ganes d'assolir-los.

Lloret sempre ha fet i continua fent una gran aposta per l'esport. Una aposta que no només dóna els seus beneficis als joves que el practiquen, sinó a l'economia del municipi. Hi ha molts joves arreu del país i d'Europa que practiquen esport, i que ens trien a nosaltres per fer els seus *stage* o tornejos, i la manca de infraestructures ens obliguen a traslladar a aquests esportistes a poblacions de les rodalies. Per aquest motiu, i per aconseguir que Lloret sigui una verdadera vila esportiva, hem de créixer en serveis i equipaments esportius, per acollir més i més visitants. Seguint aquesta línia de promoció del municipi, crearem més llocs de treball i desestacionalitzarem les temporades turístiques, aportant-nos més benestar i qualitat de vida.

Ja per anar acabant, de les meves paraules, m'agradaria que marxéssiu amb el convenciment de que un poble està format per moltes peces, i que cadascú de nosaltres podem contribuir a millorar-lo.

Per assolir els objectius comuns com un autèntic i únic equip, l'opinió de tots és important, i que encara que no ho sembli, els jugadors que a vegades els toca estar a la banqueta, són tant importants i necessaris com els que estan al camp. Per això, us demano que tots posem de la nostra part, per aconseguir que el nostre poble sigui un exemple de civisme, companyerisme, esport, turisme i qualitat de vida.

Finalment vull agrair a la corporació local per haver-me escollit pregoner d'aquest any, ja que per a mi, el dia d'avui, juntament amb el passat 25 d'octubre, celebració del Campionat del Món amb Catalunya a la Plaça Sant Jaume, són dues fites que de ben segur mai podré oblidar.

Gràcies i bones festes de Sant Romà a tothom.